

Staten i Forhold til det betydelige Apparat, der kræves. Det forekommer mig, at Forholdet her maa være ganske det samme, enten man deler Skatten mellem Staten og Kommunerne eller beholder den for Staten; thi i det første Tilfælde vil hele dette Apparat jo ogsaa komme Kommunerne til Gode for det Beløbs Vedkommende, som tilfalder dem. Jeg ser altsaa ikke, at dette kan være nogen egentlig Betænkelse ved at gaa ind paa den Deling, som vi have foreslaaet. Naar det anførtes, at der for Hartkornet, de faste Ejendomme paa Landet, vilde fremkomme mindre korrekte Forhold derved, at der ved Siden af Hartkornstaten til Kommunerne ogsaa kom denne Formuestat, som delvis tilfaldt Kommunerne, saa erkendte jo den højtærede Minister for det første selv, at dette ikke spillede nogen meget stor Rolle, og dernæst vil jeg tillade mig at gøre gældende, at det forekommer mig, at de paagældende Ejendomsbefiddere i Virkeligheden blive ganske ens stillede i denne Henseende, hvad enten Indkomst- og Formuestatten tilfalder Staten helt eller deles med Kommunerne. Den højtærede Minister var dernæst imod, at det var foreslaaet at begrænse Loven til 5 Mar. og mente, at en saa stor Reform var det ikke heldigt at begrænse til et saa kort Tidrum, idet Grundlaget derved blev for løst; dersom man kom til den Erkendelse, at det vedtagne var mindre heldigt, stod det jo altid frit for at forandre det. Jeg vil dertil bemærke, at jeg hele Tiden har haft den Opfattelse, at hvad der her var Tale om i og for sig ikke var en stor permanent Reform, men derimod en Smødekomen af Tidens øjeblikkelige Krav, af de vanskelige Forhold, der i Øjeblikket bestaa, dels for Kommunerne og dels for Hartkornsejerne, og jeg vil fastholde, at det vil altid være langt lettere paa et senere Tidspunkt at enes om at fjerne de Ulemper, der maatte vise sig ved en Lov, naar det er stillet i Udfigt, at den ellers vil ophøre, end dersom den Part, der er fornøjet med den, kan sige, at den skal vedblive at bestaa, selv om man fra alle andres Side er nok saa misfornøjet med den Maade, hvorpaa den har vist sig at virke i Praksis. — Over for den ærede Ordfører vil jeg bemærke, at naar han udtalte, at ved vort Forslag vilde man særlig komme de velhavende Kommuner til Hjælp, saa tror jeg, at det er en Misforstaaelse, beroende paa en Forveksling af velhavende Kommuner med Kommuner med velhavende Beboere. Det er paa ingen Maade det samme. Jeg tror tværtimod, at mange meget lidet velhavende Kommuner for Tiden slet ikke ere saa overbeholdende som adskillige Kommuner med velhavende Beboere, idet

disse sidste paa mange Omraader have maattet bringe store Ofre for at løse de Opgaver, der stilles dem. I den Henseende tror jeg, at vort Forslag rammer bedre, end Lovforslaget, som det foreligger. — Over for den sidste ærede Taler (Sloth) skal jeg kun gøre gældende, at naar han fremhævede, at der sidder Folk, som ved Siden af den paaviselige Formue vidstes at være i Besiddelse af en ret betydelig Formue, som de ikke toge med i deres Selvangivelse til Kommunen, saa forekommer det mig at være et ret vigtigt Argument imod den tvungne Selvangivelse, som man nu vil gennemføre i Loven, thi Selvangivelsen vil næppe blive bedre eller rigtigere, fordi den bliver tvungen. For øvrigt vil jeg sige, at det er en stor Misforstaaelse, dersom det ærede Medlem tror, at jeg har nogen som helst Sympati med dem, der saaledes søge at unddrage sig fra den Beskatning, de rettelig ifalde. Det er paa ingen Maade Tilfældet. Jeg ønsker, at enhver skal betale det, han rettelig bør betale, og jeg har ingen Sympati med dem, som ved urigtig Selvangivelse unddrage sig fra den Skattepligt, der bør paahvile dem. Men jeg tror kun, at man ikke naar det Maal, man tror at ramme, ved at gaa til tvungen Selvangivelse. — Jeg skal, naar vi komme til næste Sag paa Dagsordenen, tillade mig et Par Bemærkninger derom. — Til Slutning skal jeg kun bemærke, at naar den ærede Ordfører sagde, at jeg havde udtalt, at vi Forslagsstillere meget gerne vilde have denne Lov gennemført og derfor havde stillet vore Endringsforslag, saa er dette ganske sikkert en Misforstaaelse. Saaledes har jeg ikke sagt og ikke kunnet sige. Jeg har tværtimod gjort vægtige Indvendinger gældende mod Lovforslaget og fremhævet, at jeg, selv om disse Forslag blive vedtagne, ved andre Punkter vedblivende havde meget store Betæneligheder. En Lov, som man opfatter paa den Maade, kan man virkelig ikke have noget brændende Ønske om at se gennemført. Hvad jeg har udtalt, er, at jeg mener, at Regeringen og dette Ting meget gerne vilde have disse Love gennemførte, og over for disse Ønsker har jeg ikke villet stille en intransigent Obstruktion, men har kun villet søge at bringe Lovene i en saadan Stikfæls, at mine største Betæneligheder faldt bort, og at der ikke blev flere tilbage, end at jeg dog kunde overvinde mig selv til at gaa med til Loven.

Sammerich: Den ærede Ordfører udtalte for, at der i Udvalget havde været forskellige Ønsker fremme om Endringer, som man havde holdt tilbage for at lette